

Sång

om

den för sina förfärliga blodsdåd och andra
bojstred ryktbara

Matts Saapaoja,

hvilken i Rakola straffängelse gjorde slut på
sitt eländiga lif genom att hänga sig
den 8 januari 1895.

Till warning att

Undvik det onda
och eftersträffa det goda.

Författare och förläggare O. W. W.

Åbo,
Aava boktryckeri, 1895.

Pris 15 penni.

1. O gossar från Österbotten,
Som lydan mistat sin;
Och genom dumma lifwet,
I elände stupat in.

2. Här bewittnar ett exempel,
Hur djupt en menska kan,
Nu lysna till den onde
Och tror sig wara man.

3. Den som förattar Guds ord
Och ej förbättrar sig;
Fast och man honom råder,
Han will ej gifwa sig.

4. Han sjelf åt sig nu wällat
Det allra strängaste straff;
Och sen bar det till pinan,
Då belzebub skrek: „pass!“

5. Denne Matts Haapaoja
Om hwilken man ryktet lätt,
War alltid wälländ „poja“
För sina gräsliga brott.

6. Han mördade och röfwade
Och stal och hwem wet, hwad
Han gjorde som fans werfing
Då han gick från stad till stad.

7. Ja, mången har ren fallit,
För denna råa bandit.
Det war redan öfwer tio,
Förrän han sist hemtades hit.

8. Han försökte rymma
Från Rakola också.
Det lyckades ej för den grymma
Han kneps af knektar då.

9. Han flutt redan fyra gånger
Förut från Rakola,
Fast wältarena wakat.
Så listig war Haapaoja.

10. En gång och från Sibirien,
Som är långt från vårt land,
Han listigt smög sig undan,
Kom igen till Finlands strand.

11. Sitt siste hjeltedot
Gjorde han inom Rakola,
Han sårade tre knektar.
Sådan war Haapaoja.

12. Han misshandlade nu dem
Med knif; en dog af dem.
Det var hans sista offer,
På sitt klosterliga hem.

13. Så började han att hugg
Sig sjelf till sist med knif;
För att dö och undslippa af
Allt detta jordiskt lif.

14. Han ropade åt andra:
„Nu går jag till himmelen
Se så här tapper döer jag.
Så gören och I mine wänn!“

15. Men Matts dog ej ändock,
Fast han högg sig desfa sär,
Utan frisknade till åter
Och man frågte: „hur det går?“

16. Därefter pinade Matts sig
Med hunger, döda sig han
Annade nu på detta wis,
Men den lyckan med hast förswann.

17. Så blef det sedan rättegång
Öfwer hans grymma gerningar,
Men Matts han gjorde tiden lång.
Man förstod ej hans meningar.

18. Inför rätten begärde han uppstof,
För att han skulle kunna då
Staffa till desfs sig en advokat,
Som skulle för saken stå.

19. Och rätten medgaf detta
Att till nästa session,
Han skulle ställa en advokat
Till nytt förhörs position.

20. Förrän andra dagen sedan
Nu hade börjat att gry,
Då rätten skulle sitta,
Var Matts så styf som bly.

21. Han hade spunnit åt sig
Af sina strumpor två
Ett rep och hängt sig därmed
I dörrrens gångjern då.

22. Han hade sagt att: aldrig
Kan rätten döma mig
Här i världen; så påstod Matts war
Och därför hängde han sig.

23. Men den mäktige, höge domaren,
Som bor i himmelen,
Han kan nog allting döma;
Hwilen största hwinklare.

24. Så war nu denne människens
Grymma lefnadsfätt ländt;

Och så slutet följde belöningen,
Sådan han den hade bestämt.

25. Matts life fördes från Ubo
Till Helsingfors skärhus,
För att af läkaren opereras
Och studeras i sus och dus.

26. Här vill jag ännu berätta
Litet om hans ungdomstid.
Han var född i Ylistaro
I Österbotten, som är wid.

27. Han påminte sig ännu ofta
Sin gamla fader där,
Som alltid warnade honom
För de elaka begär.

28. På moder sin han klagade:
„Hon bannade mig aldrig,
Churu hon nog mig wifste
Hur lifwet war för mig.

29. Det är lifsån hennes synd
Som min, att jag gått så
Här på odygdens vägar
Och blifwit skurl derpå“.

30. Wid sin död war Matts redan
Närmare femtio år.

Widt hade han allt lefwat
Till sista stunden swär.

31. Som ung så hade Matten
La'it wärning till garbist
I Helsingfors, för att tjena
Där kronan först som sist.

32. Där tjenade han oflagligt
Och reste sedan hem;
Där han bland gamla wänner
Odygdigt förenats med dem.

33. Han hade här intet att göra,
Utän funderade så här:
Till hwad skall jag nu duga,
Hwad intressant för mig är.

34. Här war då redan för en
Stor mängd gofsstäljare,
Hwilla behöfde Matts nog
Till sin anförare.

35. Så började pojkarne alltid
Bruka elakheter då,
Matts han war alltid färdig
Att i sällskapsledet stå.

36. Men han, den stadars Matten,
Sjönt alltid i wärre brott,

Och blef så derfor knipen
Och jattes inom slott.

37. Om Swin-Gustaf för war nog
Runnig i brottslighet;
Så har Matts tagit winsten,
War quidast i sitt embet.

38. Sutti och derpå Österholm,
Dessa ondes tjenare,
Den högt ryktbare Fieandt,
Woro intet mot denne.

39. Från marknaden till marknad
Så förde Matts för han.
På sina flyktiga resor,
War han olänlig i bland.

40. Så lesde alltid Matts wilot
Och lita war hans slut.
Till sist så hängde han sig,
När han striden kämpat ut.

41. Må detta wara en warning,
Att undwika odygd,
Att ingen skulle råfa
I en sådan hemsker bygd.

42. O Herre och wår Gud du
Beskydda alltid oss!
Att wi leswa i sauningen,
Sjelp en och hwar af oss!